

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2018

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (Ματθ. ιη΄ 23-35)
12 Αύγουστου 2018

Ο Χριστός για άλλη μια φορά μάς αποκαλύπτει ότι ο Θεός είναι πατέρας που συγχωρεί, επειδή μάς αγαπά πραγματικά, γι' αυτό σε τελική ανάλυση μάς αποδέχεται και μάς κατανοεί. Αυτόν όφείλουν να μιμούνται οι άνθρωποι, που λένε ότι εμπιστεύονται την αλήθειά Του, αν θέλουν να δείξουν πιστότητα στην αποκάλυψή Του.

Με την εικόνα της σημερινής παραβολής καλούμαστε να συνειδητοποιήσουμε και να αναλογισθούμε το χρέος μας απέναντι στον Θεό, αφού κάθε άνθρωπος είναι όφειλέτης σε Έκείνον. Γιατί η ύπαρξή μας δεν είναι μόνο δώρο του Θεού σε εμάς, αλλά, ταυτόχρονα, είναι το χρέος και η όφειλή μας απέναντί του. Αυτή η έξοφληση του χρέους μας απέναντι στον Θεό γίνεται, όπως μάς λέει σήμερα το Ευαγγέλιο, κάθε φορά που μαθαίνουμε να ζητούμε και να προσφέρουμε την συγγνώμη μας. Έτσι, η σκέψη μας στρέφεται αθόρμητα σε μια βαθιά ανάγκη και επιθυμία, όπως αυτή εκφράζεται μέσα από το αίτημα της Κυριακής προσευχής: «και άφες ήμιν τὰ όφειλήματα ήμῶν, ως και ήμείς άφίεμεν τοίς όφειλέταις ήμῶν» (Ματθ. 6,12). Είναι ήφωνη της συνείδησής μας που ξυπνά και ζητεί να απελευθερωθεί από το δυσβάστακτο βάρος της ένοχής. Είναι ή ανάγκη της ύπαρξής μας να απαλλαγεί από τὰ χρέη της και τις όφειλές της.

Ένας σύγχρονος Μητροπολίτης έπισημαίνει εύστοχα την πραγματικότητα αυτή, όταν γράφει: «Διερωτηθήκαμε ποτέ τί χρωστάμε στον Θεό; Ποιά είναι τὰ «όφειλήματά» μας απέναντί Του; Του χρωστάμε τον κόσμο που μάς τον εμπιστεύθηκε και έμείς τον καταστρέφουμε. Του χρωστάμε την ύπαρξή μας, που μάς την χάρισε Έκείνος και έμείς τον ξεχάσαμε και τον περιφρονήσαμε. Καί, άκόμη, ή ένοχή μας προχωρεί πολὺ βαθύτερα. Γιατί ο Θεός δεν μάς χάρισε μόνο τον κόσμο και την ύπαρξή μας, αλλά μάς χάρισε τον ίδιο τον έαυτό Του».

Από την έμπειρία της συγκλονιστικής αγάπης του Θεού, που εκδηλώνεται ως θυσία και συγχώρηση για τον άμαρτάνοντα άνθρωπο, πηγάζει αυτό που λέμε και ζούμε στην Έκκλησία ως λύτρωση. Η συναίσθηση της λύτρωσης οδηγεί στην εύγνωμοσύνη στον Θεό και στην συγχωρητικότητα μεταξύ μας. Όταν βρίσκουμε την δύναμη να συγχωρούμε, απελευθερωνόμαστε από τὰ δεσμά του έαυτού μας. Έδώ δεν βρίσκουμε μόνο την προϋπόθεση της χριστιανικής ζωής αλλά και τὸ συστατικό στοιχείο της «καινής διδαχής»

καὶ τῆς «καινῆς ἐντολῆς», τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ καρδιά τοῦ Θεοῦ δὲν μοιάζει μὲ τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Θεὸς διαλύει τὸ χρέος τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὅταν μετανοήσουμε εἰλικρινά. Ἡ θεολογία τῆς Ἐκκλησίας ἐρμηνεύει τὴν ἀδυναμία μας νὰ συγχωροῦμε, ὅταν τονίζει ὅτι ἡ ἁμαρτία «εἰδωλοποιεῖ» τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ ἁμαρτία διαστρέφει σὲ ἀρρωστημένο ἐγωισμό ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ δῶρο τῆς συγχώρησης καὶ τῆς ἄφεσης τῶν ἁμαρτιῶν, ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ Θεός. Γι' αὐτὸ βλέπουμε τόσο συχνὰ τὸν ἄνθρωπο νὰ κρατᾷ γιὰ τὸν ἑαυτό του αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωσε, γιὰ νὰ τὸ προσφέρει καὶ αὐτὸς μὲ τὴν σειρά του στοὺς ἄλλους.

Ἔτσι, ἐνῶ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ συγγνώμη γιὰ τὸν ἑαυτό μας, ἐμεῖς δὲν τὴν προσφέρουμε στοὺς ἄλλους. Δεσμεύουμε τὶς ἁμαρτίες μας καὶ, ἔτσι, δὲν ἀφήνουμε τὴν θεία χάρη νὰ μᾶς ἀπαλλάξει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς ἐνοχῆς ποὺ διαπερνᾷ τὴν ὑπαρξή μας. Ὅταν δὲν συγχωροῦμε, ὑποφέρουμε συνεχῶς γιὰ ὅλα ὅσα μᾶς εἶπαν καὶ μᾶς ἔκαναν, κουβαλῶντας μέσα μας τὶς αἰτίες τῆς ἐσωτερικῆς μας ταραχῆς καὶ ἀναστάτωσης. Τότε ἡ χριστιανικὴ μας συνείδηση γίνεται ἐπικίνδυνα ἐγωκεντρικὴ, γι' αὐτὸ καὶ τελικὰ αὐτοαναιρεῖται καὶ ἀκυρώνεται. Εἶναι τραγικὸ νὰ διαπιστώνουμε φαινόμενα ὑποκρισίας καὶ «πνευματικῆς σχιζοφρένειας» ἀπὸ ἄνθρωπους ποὺ ἰσχυρίζονται ὅτι ζητοῦν καὶ βιώνουν τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σὰν συγχώρηση καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀντανακλοῦν, τουλάχιστον ὡς μακροθυμία καὶ κατανόηση, στὶς διαπροσωπικὲς τους σχέσεις. Ὅταν βλέπουμε νὰ λείπουν, ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου θὰ ἔπρεπε κατεξοχὴν νὰ ὑπάρχουν, πράξεις ἀγάπης, συμπεριφορὲς ἀνεκτικότητας καὶ διάθεση συγχωρητικότητας, ἀπογοητευόμαστε γιὰ τὸν ἑαυτό μας καὶ τοὺς ἄλλους, καί, ἔτσι, «ἀλλήλους προκαλοῦμενοι» (Γαλ. 5,26), διαψεύδουμε τὴν χριστιανικὴ μας μαρτυρία.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, κάθε φορὰ ποὺ συναισθανόμαστε τὴν σκληρότητα τῆς καρδιάς μας, συνειδητοποιοῦμε πόσο πεσμένη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη φύση μας. Γι' αὐτό, ἂς προσπαθοῦμε καὶ ἂς ζητοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ζοῦμε τὴν θεραπεία τῆς ἀνόρθωσης καὶ τὸ «θαῦμα» τῆς συγχώρησης. Ἀμήν.

[dkpdf-button]